

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. Пловдив, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Божидарка Т. Попова
като разглежда докладваното от Елена Й. Захова Наказателно дело за възобновяване № 20245000600040 по описа за 2024 година

Настоящото производство е по реда на глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е на основание 'чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК по искане на осъдения А. К. Й. за възобновяване на НОХД № 586/2022 г. по описа на РС-Харманли, присъдата по което е била потвърдена с решение по ВНОХД №382/2023г. по описа на ОС-Хасково.

В искането на осъдения Й. се твърди, че присъдата на районния съд била постановена в нарушение на закона, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Поддържа още, че доказателствената дейност на съда е неправилна и това е предпоставило и неправилна фактическа установеност на извършеното; не били възприети твърденията му за отсъствие на противоправни действия; неоснователно е отхвърлен посоченият от него личен мотив за извършеното. В условията на алтернативност се отправя искане за отмяна на първоинстанционната присъда и признаване на искателя за невинен или за намаляване на наложеното наказание, при което същото да бъде определено по реда на чл. 55, ал. 1 от НК.

Представителят на АП-Пловдив дава заключение, че молбата на осъдения за възобновяване е неоснователна.

Искането се поддържа изцяло от осъдения Й. и защитника му адв.Л. - със същите оплаквания и искане за възобноваване на наказателното производство, отмяна на въззивното решение и потвърдената с него присъда, след което да бъде постановена оправдателна присъда. В последната си дума осъденият пледира, че не е извършил хулиганство, иска се възобнови делото и да бъде оправдан.

Пловдивският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличие на основанията за възобновяване на делото, намери за установено следното:

С присъда № 16/ 19.04.2023 г. по НОХД № 586/2022 г. Районен съд- гр. Харманли е признал подсъдимия А. К. Й. за виновен в това, че на 25.06.2019г. в гр. *, обл. *, на публично място- в сградата на *-*, е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи общественя ред и изразяващи явно неуважение към обществото - нарекъл служителят в ОД „*“ – * В. К. Д. „коя си ти, защо уволняваш дъщеря ми“; „коя си ти“; „ти си боклук“; „ако те цапна знаеш ли къде ще отидеш“; „ако ти цапна един така се оплачи на майка си“; „циганка“; „луда“; „детето ти да полудее“; „ще те смачкам“; „ще те унищожа“, нарекъл В. А. А. – Директор на ОД „*“ гр. * – „значи така, черния помак те накара да я уволниш“, изблъскал С. Т. К. – служител в ОД „*“ гр. *, затиснал я до стената със собственото си тяло и се опитал да вземе мобилния й телефон, поради което и на осн. чл. 325 ал.1 от НК и чл. 54, ал. 1 от НК и чл. 57, ал. 1 и ал. 2 от НК вр. чл.42а, ал. 1 и ал. 2, т.1 и т.2, вр. ал.3, т.1, вр. чл.42б, ал.1 от НК му е наложил наказание „пробация“, включващо пробационните мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 11 (единадесет) месеца с периодичност 2 /два/ пъти седмично и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 11 (единадесет) месеца, както и „обществено порицание“, което да се изпълни чрез обявяване на присъдата на видно място в сградата на община * за срок от един месец.

По въззивна жалба на осъдения срещу първоинстанционната присъда е било образувано ВНОХД № 382/2023г. по описа на Хасковския окръжен съд (ХОС). С решение № 226 /19.12.2023 г. въззивният съд е изменил присъдата на Харманлийския районен съд относно наложеното на подсъдимия А. Й. наказание „пробация“, като е намалил срока и на двете на пробационни мерки от единадесет на осем месеца. В останалата част присъдата е потвърдена.

Искането на осъдения Й. е допустимо - подадено от процесуално легитимирана по чл. 420, ал. 2 вр. с чл. 253, т. 2 от НПК страна, срещу акт, подлежащ на проверка по реда на глава тридесет и трета от НПК съгласно чл. 419, ал. 1 от НПК, какъвто се явява въззивното решение, в установения от чл. 421, ал. 3 от НПК срок.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

Макар в него да е посочено, че се претендира възобновяване на наказателното производство по първоинстанционното НОХД № 586/2022 г. по описа на РС- Харманли, отчитайки принципното положение, че когато се иска възобновяване на наказателно производство, по което са постановени съдебни актове от първата и въззивната инстанции, на проверка по реда на глава тридесет и трета от НПК подлежи въззивният съдебен акт, проверката на настоящия състав следва да е за наличието на основания за възобновяване при осъществената дейност от контролната инстанция.

Заявеното оплакване за съществени процесуални нарушения е аргументирано с неправилен анализ на изводимото от доказателствената съвкупност, което е твърдение за необоснованост на съдебния акт и извън пределите на настоящето производство. То е и неоснователно.

Конкретиката на разглеждания казус обуславя извод за пълна доказателствена обезпеченост на констатациите на първоинстанционния съд, изцяло възприети и от състава на ХОС, за извършени от осъдения Й. действия, които съответстват на съставомерните признаци на престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК. Фактът на съзнателно реализиране от него на инкриминираните по делото действия законосъобразно в процесуален план е изведен въз основа на кореспондиращите си по съдържание в тази насока показания на свидетелите- очевидци Д. и К., които са били подложени на внимателен и задълбочен анализ от въззивния съд. В съответствие със заявеното от тях са и показанията на св. А., който макар да не е станал очевидец на извършеното от Й. в кабинета на св.А. Й.(дъщеря на осъдения), е възприел емоционалното му състояние във фойето на етажа. Източник на преки доказателства са твърденията на св. А., че лично е възприел „крясъци“ от страна на осъдения, прераснали впоследствие в предприятия спрямо К. натиск, нестихнали до намесата А., изразила се в молбата към Й. за прекратяване на действията му.

Въззивната инстанция мотивирано се е съгласила с извършения от първоинстанционния съд анализ и е споделила фактическите му констатации. Липсват основания, които да опорочават приетите от въззивния съд факти, поради което те не могат да бъдат поставени под съмнение. Еднозначно възприетите от РС-Харманли и ХОС основни фактически положения, очертаващи съставомерността на извършеното на 25.06.2019г. в гр. * от искателя Й. деяние по чл. 325, ал. 1 от НК, са изведени в резултат на задълбочена и правилна логическа дейност, без да са допуснати нарушения на изискванията на чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК. Процесуалната дейност на съдилищата не може да бъде оспорена и от гледна точка на правилата, визирани в чл. 13 и чл. 107, ал. 3 от НПК. И двете съдебни инстанции са изпълнили отговорно задълженията си по установяване на обективната истина, като извършеното от искателя е разкрито в обем, необходим и достатъчен за правилното решаване на делото. Районният съд е проявил необходимата процесуална активност да установи всички факти, включени в предмета на доказване почл. 102 от НПК, като въззивният съд не е намерил

необходимост от допълнително изясняване на фактическата обстановка. Съдебните състави не са пренебрегнали задължението си за пълноценно разкриване на обективната истина, а напротив - стриктно са следвали законосъобразен подход при допускането и събирането на доказателствени материали, както и в цялостната си дейност по осъществяване предмета на доказване. На страните е била обезпечена процесуална равнопоставеност - равни средства и възможности за осъществяване на функциите им.

Изтъкнатите в искането оплаквания, че осъденият Й. е имал личен мотив за поведението си, поради връчената през същия ден заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на дъщеря му- св. А. Й., са били поставени и пред въззивния съд, при което следва да се отчете, че са получили задълбочен и аргументиран отговор- л. 9-10 от решението.

В заключение следва да се обобщи, че при осъществената от настоящия съд проверка не се установи Хасковският окръжен съд и РС-Харманли да са допуснали съществени нарушения на процесуалните правила, свързани със събирането, проверката или оценката на доказателствените материали. Като инстанциите "по фактите" не са основали изводите си по същество на несъществуваща или недостатъчна доказателствена основа, нито са интерпретирали наличните по делото доказателствени материали избирателно едностранчиво или превратно. В производството при възобновяване вътрешното убеждение на решаващите съдилища не може да бъде поставено под съмнение, щом са били спазени всички процесуални правила, които регулират формирането му и гарантират правилността му.

В пределите на установените и доказани фактически положения първоинстанционният и въззивният съд са приложили правилно материалния закон. Законосъобразно и в съгласие с дадените в ППВС № 2/74 г. разрешения е прието, че поведението на осъдения от обективна и субективна страна се субсумира под състава на престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК. Изложените в тази насока съображения от въззивния съд на л. 8 - л. 9 от атакуваното решение почиват на вярно разбиране на закона и изцяло се споделят от настоящия съдебен състав. Не може да бъде споделян аргументът на осъдения, че действията му на инкриминираните дата и място са били изцяло неконфликтни, не е предприел саморазправа, не е отправял обиди, заплахи или други действия, с които да е нарушил в каквато и да е степен установените в обществото ни норми на поведение на обществени места. Изводът, че Й. е действал в разрез с общоприетия морал, накърнил е общественото приличие и е засегнал телесната неприкосновеност на други лица, е аргументирано изведен, съответен на доказателствата по делото и поради това- споделяем. Несъмнено е установено, че действията са реализирани на публично място, при което присъствието на повече или по-малко лица е ирелевантно, тъй като за престъпния състав е достатъчно общественият ред да бъде негативно изменен, а такъв именно е бил ефектът от действията на осъдения Й., довели до нарушаване на спокойствието и застрашили сигурността на гражданите. Нарушението на реда е грубо не само

защото демонстративното negliжиране и явно безразличие към установения порядък са били осъществени в държавна институция, но и защото самото поведение е представлявало комплекс от всички онези неприемливи, неприлични и несъвместими с морала прояви, които съдебната практика приема за непристойни. Осъденият Й. не само е обидил св.Д., но я е и заплашвал, крещейки в лицето ѝ ругатни, адресирал е обида и по отношение на издалия заповедта В. А., избутал е св.К. към стената, притискайки я с ръка и тяло в опит да вземе мобилния ѝ телефон. От пристигането си в административната сграда до нейното напускане не е преставал да вика и така, освен правата на двете жени, е накърнил спокойствието на общественото място, а и нормалното функциониране на държавния орган.

Задълбочено е било обсъдено и отправеното възражение за отсъствие на умисъл за хулиганство, тъй като Й. нямал намерение да накърни обществените порядки, а желанието му било единствено да защити детето си чрез словесни нападки към двете жени, спрямо които имал личен мотив да действа така. Изложените от ХОС мотиви да отхвърли това възражение, което се отправя и пред настоящия съд, са споделяеми. Няма как да се приеме, че Й. е имал личен мотив да засегне правата на двете служителки. Самият той не твърди, а и отсъстват доказателства да е поддържал с тях отношения, които да провокират негативизма му, прекрачил каквито и да е морално съвместими граници. Както правилно е отбелязал въззивният съд, след като осъденият научил за уволнението на дъщеря си, би предприел саморазправата по отношение на което и да е лице, оказало се на мястото на Д. и К., именно защото е бил ръководен не от лична неприязън към персоналния служителски състав, а от факта на прекратяването на трудовия договор и последното е генерирало престъпната проява. Той е започнал да крещи още с влизането си в служебния кабинет, без разпознаването на конкретни лица да е било повод за скандалния му изблик, независимо от предишното си познанство с Д. и А., към които обаче не са адресирани думи или действия, стоящи извън намерението да бъде отвърнато на предприятия спрямо А. Й. служебен акт.

В обобщение: оплакването за нарушение на материалния закон, предполагащо възобновяване на наказателното производство, е неоснователно.

При проверката на атакуваното въззивно решение Пловдивският апелативен съд не констатира наличието на декларативно заявената в искането за възобновяване претенция за явна несправедливост на наложеното на осъдения наказание. Не е налице очевидна диспропорция между наложеното му наказание с обществената опасност на деянието и дееца. Оценката на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства е съответна и изчерпателна. Отмереното по отношение на искателя Й. най- леко по вид наказание измежду алтернативно предвидените, в размер, ориентиран към минимума, е справедливо. Искането наказанието да бъде отредено по реда на чл. 55, ал. 1 от НК е неудовлетворимо, тъй като отсъстват

материалноправните предпоставки за това. Не е налице нито многобройност на смекчаващите отговорността на дееца обстоятелства, нито изключителност на някое от тях. Фактът, че в същия ден на дъщерята на осъдения е била връчена заповед за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, няма никакъв смекчаващ отговорността на бащата потенциал.

Следва да се констатира, че и първостепенният, и въззивният съд са определили наказанията си в съответствие със забраната за влошаване на положението на осъдения, тъй като наказанието пробация е определено под размера на първоначално наложеното му такова по НОХД № 344/2020г. на РС-Харманли, производството по което е било възобновено с решение № 148/28.10.2022 г. по н.д.в. № 352/2022 г. на ПАС. Наказанието „обществено порицание“ е идентично определено и в двата първостепенни съдебни акта.

Поради изложените съображения и на основание чл. 425, ал. 5 от НПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения А. К. Й. за възобновяване на ВНОХД №382/2023г. по описа на ОС-Хасково и за отмяна на постановеното по него решение № 226/19.12.2023 г.

Настоящото решение не подлежи на протестиране и обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____